

LIETUVOS POLITINIŲ KALINIŲ IR TREMTINIŲ SAJUNGOS SAVAITRAŠTIS

Eina nuo 1988 m. spalio 28 d.

2005 m. gruodžio 15 d.

Nr. 50 (683)

Pasikalbékime, kas mums rūpi

Prof. Vytauto LANDSBERGIO pranešimas
Tėvynės sajungos suvažiavime, įvykusiam
Vilniuje, 2005 m. gruodžio 10 d.

Lietuvos visuomenės dvaisinė sumaištis tēsiasi, ir pašaulėjiūros tuštumos lyg ozono skylės didėja. Tai tikrai ne vieno ar kito pareigūno krizė ir net blogiau negu institucijų persigimimas. Valstybės tarptautiniai tikslai pasiekti, o valstybė nekokia. Todėl, kad tautos herojus – ūkininkas, mokslininkas, arba mokytojas, bet sukčius. Todėl ir sukčių valstybė, ko gero, eina į savo rai dos kulminaciją, ir džiaugsmas, pasididžiauvinas Lietuva, jei nebūtų krepšinio, ne veltui šiai laikais labai suny kęs. Depresijos ir mesijų laukimai tēsiasi, laukiamas net svetimujų valdžios. Šią dvaisinę krizę lémé ne vien kokie nors „dvejopai standartai“, kurių pasaulyje anaipol netruksta, bet kur kas gilesnés ir platesnés priežastys. Neturi me jų pamiršti, lyg pro plyšį šaudytume į vieną paskirą taikinių. Kartkartėmis net į slibino galvą, bet ne į slibiną.

Priminisu: nelaisvės de nimečiais įskiepytas var gš materializmas ir siauri pragyvenimo interesai, paskui naivios viltys greit ir daug gauti. Bendruomenių sunaikinimas ir pakrikusios visuomenės grupių supriešinimas. Nepriklausomybės metais, de ja, dar labiau suklesčėjės apgaudinėjimas ir biurokratinius engimus lyg tose pačiose „tarybinėse“ įstaigose. Dėl ko mes ējom prieš visa tai, jeigu toliau turim visa tai? – žmonės klausia, tai ir mes pasiklausim savęs.

Korupcija, kaip sužino me, auganti geometrine pro

gresija ir užkrétusi patį valstybės pagrindą – tiesiogiai paperksam arba kitaip valdomą teisėtvarką. Čia, kaip ir švietimo ar sielovados darbe, viskā lemia pasišventusio žmogaus moralinė kokybė, bet kas teisėtvarkoje tuo rūpinasi? Kur mūsų teisėtvarkos herojai? Kai kuriuos nušauna atsispyrę grėsmėms ir turto pagundoms vardan tiebos ir teisingumo.

Jų šiek tiek yra, neabejuju, kai kuriuos nušauna, tačiau tai mūsų vargšės visuomenės keistuoliai. Ar mokytojai panevžiečiai nuveda mokinius prie prokuroro G. Sereikos kapo, ar paaškina, nuo kokio Lietuvos priešo rankos jis žuvo. Kas ir kur viešai kalba apie garbę, apie sektiną gyvensenos garbingumą? Manau, daugelis Lietuvoje išgyvena kažkokį balos jausmą, bet nedaugelis dėl to laimingi. O čia glūdi ir politiniai pavojaipacai valstybei. Žmonių nuomonė Lietuvoje vis labiau tam-pa lengvu bet kurio politinio melagio, keikūno, linksmintojo ir vaišintojo grobiu. Nelygu mašnos storis, kiek ten prisigrobtas ar iš už tvoros primesta dvarininko vaišems ir kitokiems vadinančių viešujų ryšių mulkinimams.

Toks dabar veriasi papras tas kelias į valdžią, į matomą, kaip į ją nauju ypu kopija susi kompromitavęs sukčius. Prisuko sau iš valstybės arba Europos, tai gal ir mums prisuks trupinėli? – mąsto Lietuvos pilietis. Klauso dokumentus savo karjerai, tai gal ir mums paklastos, nė mokyties nereikės?

(keliamas į 2 psl.)

Užsiprenumeruokite „Tremtinį“ 2006 metams

Prenumerata mėnesiui kainuoja 4,80 Lt, 3 mén. - 14,40 Lt, 6 mén. - 28,80 Lt, metams - 57,60 Lt. Vienas „Tremtinio“ egzempliorius kainuoja 1,20 Lt. Indeksas - 0117.

„Tremtinį“ siunčiame ir į užsienį. Prenumeratos kaina metams - 80 JAV dolerių.

Mūsų adresas: „Tremtinys“, Laisvės al. 39, LT 44309 Kaunas, Lietuva (Lithuania).

Nepamirškite užsiprenumeruoti savo laikraščio!

Esame takoskyroje. Kur pasuksime?

Tėvynės sjungos IX suvažiavimas aiškiu balsu prabili apie nūdienos šalies gyvenimo aktualijas, išryškindamas svarbiausias ir tas, kurios kelia grėsmę valstybingumo pamatams. „Rusija Lietuvos yra yra stipri tiek, kiek didelis yra Lietuvos žmonių nusivylimas savo valstybė. Žmonės savo valstybė, savo valdžia, partijomis yra nusivylę, nes valstybės politikoje nemato moralės, pagarbos ir tarnavimo piliečiams, o savo kasdieniame gyvenime – parbrasčiausio teisingumo.“ – rašoma suvažiavimo priimtame pareiškime.

Šio iš esmės teisingo teiginiu nederėtų suabsoliuntinti. Per visus penkiolika Trečiosios Respublikos atkuriamojo darbo metų vyko nuolatinės grumtynės su ta pačia agresyvia imperine grėsme, pagal juodą tradiciją jau penktas šimtmetis kylančią iš Rytių. Ne kartą buvo priartėta prie katastrofos ribos. Visi esame naujausios istorijos dalyviai ar liudininkai. Prieš penkiolika metų svetima karinė jėga buvo pasirengusi tankų vikšrais sutrinti dar viisi gležnuti nepriklausomybės daigelį.

(keliamas į 2 psl.)

Numeryje
skaitykite:

2 IX Tėvynės sajungos suvažiavime pasiūlyta sėstingi paversti rezultatyviomis permanentomis

4 Atlikta pilietinė ir moralinė pareiga – Panėvėžio apskrities istorijos mokytojams surengtas seminaras „Pasipriešinimo istorija – tautinės savimonės ugdymu“

6 Valdžia žinojo Eleonoros giminės istoriją, tačiau mōteris buvo jiems nepavojinga, tinkama propagandinei mašinai apie socialistinius ateities džiaugsmus

Pasiruoškime Tikėjimo, Vilties ir Meilės šventei

Gruodį, kai po nériniuotom sniego marškom ilsiši senolė Lietuvos žemė, kiekvienas dvasingas žmogus gyvena Advento laikotarpį – apmastydamas per metus nueito lygaus, o gal groblėto keilio atkarpa, susikaupęs

krikščioniškose giesmėse, pamaldose ir homiliuose.

Gruodžio 8-ają Kauno igulos karininkų ramovėje, prie vis kaitriau liepsnojančio židinio, Didžiosios Lietuvos kunigaikštienės Birutės karininkų šeimų moterų draugi-

Skambant „Ratilėlio“ ir „Upokšnio“ ansambliečių atliekamai liaudies melodijai, Kauno sav. vaikų globos namų auklėtinui dovanėles įteikia kapelionas T. Karklys, E. Almonaitienė ir kpt. G. Deksnys

džiaugsmingai laukia sugržtančios Saulės ir savo širdyje užgimstančio Kūdikio Kristaus. Šio laikotarpio svarbą lietuvių gyvenime nuo seno aptinkame tautinės kultūros apraškoje – dainose, apie eigose, papročiuose bei

jos Kauno sk. narės, pasitelkusios Kauno tautinės kultūros centro folkloro ansamblį „Ratilėlis“, vadovaujamą mokytojo Algirdo Kasperavičiaus, ir 1-os muzikos mokyklos klinikininkų ansamblį „Upokšnis“, vadovaujamą

čių svečius – Kauno igulos dalinių ir Ruklos mokomojo pulko karius, visuomeninių karinių organizacijų atstovus ir jaunuosius bičiulius – įvairių Kauno mokymo įstaigų moksleivius ir mokytojus.

(keliamas į 5 psl.)

Pasikalbékime, kas mums rūpi

(atkelta iš 1 psl.)

Geriau, jeigu čia būtų tik humoras. Veikiau realybės šou, kurį lėmė valdymo ir teisėtvarkos ydingumas, išugdės daugelio piliečių nepasitikėjimą savo atsikovota valstybe.

Žmonės, ateikit ir išmėžkit! Ateikit į rinkimus ne už alaus buteli! – lyg būtų lengva tarti tuo adresu, kur dar turėtų būti ugnies, bet ne didėjanti tuštuma. O kas žino adresą? Neduok, Dieve, jeigu tokia tuštuma – tai stoka bendro žvilgsnio į priekį, apskritai motyvacijos gyventi kaip šaliai ir tautai. Kurti savo šalį, o ne tik stumdytis ir spardyti pievoje kokio seimūno išartas kaukoles.

Apie žmonių nusivylimą valstybe kalbame jau ne vieneri metai. Iš kur toks reiškinys? O ar tie kalbėtojai nėjo pas pačius žmones pasikalbėti, kad kartu paieškotų vaistų? Dauguma naujujų politikų eina, kad kalbėdamai dar pagilintų nusivylimą, mat iš to pirmiausiai populistams avantiūristams bus naudos. Dabar ši praktika ir slinktis jau darosi grėsminga pagrindinėms piliečių laisvėms, teisinės valstybės likučiams, civilizacinei Lietuvos krypciai į demokratinių šalių šeimą. Europos, ne tik Lotynų Amerikos, istorija primena atvejus, kai netgi demokratinės pagal formą valdžios gavimo procedūros pavirsdavo slenksčiu į fašizmą.

Jau buvom tą dvelksmą pajutę Pakso ir almaksų epopėjoje. Dabar atėina dar sunkesnis, nės rafinuotesnis, išmėginimas per organizuotą valdžios émiką, linksmų diplomantų partiją su neribotais Rytų pinigais. V.Uspaskichas daug pavojingesnis Lietuvai už Brazauską, kurį iškélėm tartum problemą Nr. 1. Uspaskichas pavojinges Lietuvai iš esmės, kadaug ir Lietuva, deja, darosi pavojinga pati sau.

Paminėjau fašizmą. Blogieji pavyzdžiai Lietuvai – čia pat, už Rytinės tvoros. Ir tolyn – ligi senųjų trėmimo vietų, kur užmiršti kapų kapai. Dabar net paminklą Kremlius uždraudė ten pastatyti. Rusijos ligos tuo daro įtaką Lietuvai, kuri nesunkiai gali atsidurti toje pačioje palatoje. Vertybų kultūros srityje – pagal tai, kas mus, lietuvius, žavi – ar tik nebūsim jau ten pat. Keiksmų, popsu kultūroje tebesame okupuoti arba vėl iš naujo okupuojam.

Kagėbynas ižlėja kaip niekad. Rusijoje jie jau turi visą valdžią, tai kodėl Lietuvoje dar ne viskas valdoma? Per valdomus teismus atsiveria neribotos galimybės viską pasitvarkyti. O neribotos – tai “bespriedielas” toj šaly, kurioje tvarka (“bus tvarka!”) jau įvesta. A. Klimaičio byla prieš buvusius politinius kalinius ir tremtinius bei “XXI amžių” jau visai arti “bespriedielo”. Dar pora ir garsesnių politinių pavardžių papildytų šio revanšo panoramą. O ką visame tame vaizdelyje veikia Tėvynės sajunga?

Blogiausia, jeigu kritikuodami šią tapatumė pūvancios sistemos dalimi. Ir susmulkėtume likdami patenkinti savo susmulkėjimu. Arba mė-

gintume supanašeti su kvailokai atrodančiu establišmentu per neskoningus šou.

Išties, kuo šiandien gyvena Tėvynės sajunga? Gal svarbiausi klausimai vidiniuose debatuose – tai išmesti ar neišmesti iš partijos koki būri seniūnų arba dailininkų Šaltenį? Juk jau priartėjome net prie tokio didžiųjų savų problemų supratimo.

Kaip ir didžioji Lietuvos problema – toli gražu ne Algirdas Mykolas Brazauskas. Nei jis reikia vadinti “geruoju”, nei Uspaskichą “boguoju”, nes tada kabutės išeina Uspaskicho naudai.

Kas kita, kuomet Audronius Ažubalis iškelia klausimą dėl privataus verslininko su bloga reputacija dalyvavimo Vyriausybės viršunių posėdžiuose, kur paliečiami ir valstybės paslapčių dalykai, – čia dalykas rimtas ir solidi kalba. Ir Sigitas Kakstys éjo solidžiai, teisiškai, gindamas Mažeikių teisme ne vien save, bet principą ir teisinę valstybę. Kad “Lietuvos rytas” iš to šaipési bulvariniu “Respublikos” stiliumi, tai apgailėtina ir tiek.

Aš nenoriu aptarinéti įvairių, juolab improvizuotų, politinių veiksmų einamaisiais klausimais, kur būna ir taktinių klaidų, ir lengvabūdiškumų, už kuriuos paskui tenka brangiai mokėti. Turime būti geriau pasiruošę puolimams prieš asmenis. Mes vis dar išskiriamme kaip partija, kalbam apie vertybės, pramenam pilictines dorybes, dar ne visai susiliejome su sistema, todėl visa nomenklatūrinė kairė mus reguliarai daužys ir samdys daužytojus, nebent jau jiems ateityn paskutinioji. O kartais ateina.

Savo ruožtu galėtume bendrauti su tais padoresniais ar atsakingesniais politikais, kurie nebūtinai nori vadintis apgavikų partija ir ateityn pas savo viršininką su paprastu klausimu: “Mylimas Viktorai, gal galėtum parodyti mums tą diplomą, kurį laikai Kėdainiuose ir žadėjai jau kitą dieną atvežti į Vilnių, bet kažkodel mėnesių mėnesiais neatveži?”

Tačiau labiausiai su visuomenės ir valstybės masto klausimais reiktu eiti į mūsų partijos skyrius ir plačiąją publicą. Kadaike Andrius Kubiliaus iniciatyva buvom pradėjė akciją “Sakyk, žmogau”, o paskui pametėm, pamiršom. Kaip daugelį mūsų išskiepiančių idėjų, ją pasiémė kiti. Mes verčiau mušamės tai Seime, tai televizijose, ir galvojam, kad plačiam rinkėjų ratui tai patinka, o žmonės – tai tik rinkėjai. Aš manau, kad žmonės – pirmiausia – žmonės, o tik po to rinkėjai. Ne vienam nuo monotoniskų muštinylių jau ir koktu darosi. Daugelis, ypač kaime, né nežiūri tų politinių televizijų, nes atvažiuoja šoumenai su žvangučiais ir patys išaiškina.

Todėl “Sakyk, žmogau” reikia gavinti kaip nuostatą ir kaip visuotini nuoširdų pokalbi, ir tegu tai vėl vyks ta pirmiausia tarp mūsų, jau šiame suvažiavime.

Pasikalbékim, kas mums rūpi.

Esame takoskyroje. Kur pasuksime?

(atkelta iš 1 psl.)

Neapsicita be aukų, bet beginklė tauta pasickē ne karinę, o įspūdingą istorinę, teisinę ir moralinę pergalę prieš okupanto iki dantų ginkluotas divizijas ir agresyvios diplomatijos demagogiją.

Ne mažiau pavojinga Nepriklausomybei buvo bekraujė “energetikos čiaupų politika”. Nepamiršome borisovinio prezidento epopėjos, kai aiškiaregė konsultuodavo prezidentą gautais iš “ano pasaulio” patarimais, kaip valdyti valstybę. Paskui atėjo ir dar neišėjo apsišaukėlis “tautos gelbėtojas”. Vis dėlto visuomenė ir valstybės institucijos rasdavo būdą, kaip sustabdyti valstybės griovimą. O dabar? Privalome rasti!

“Esame takoskyroje, kurios vienoje pusėje – europinės politinio gyvenimo taisyklės, kai besalygiškai laikomasi skaidrumo, asmeninės atsakomybės ir moralios politikos principų. Kitoje pusėje – praeities, pokoministinės senosios nomenklatūros, taip pat ir naujosios, “diplominės” ir “abonentinės” nomenklatūros neskaidri veikla, dar stipriai laikanti Lietuvą, pririšta prie neeuropietiškų politinio gyvenimo įpročių, tarp kurių blogiausiai – tai moralės pamynimas, dvejopai standartai, viešumo baimė ir savo klano interesų iškėlimas aukščiau valstybės bei jos piliečių gerovės,” – rašoma pareiškime.

Įvalgesni politikai, politologai, taip pat ir kiekvienas lietuviškai mąstantis pilietis jau seniai suvokė vienas paskui kitą kylyančių skandalų paskirtį ir tikslus. “Vakarietiskos Lietuvos idėja yra labai sėkmingai kompromituojama “draugystės” ar “abonentinių” istorijų ir to, kaip elgiasi į jas pakliuvusieji. Ir kompromituojama ne tie, kurie šias istorijas atskleidžia, o tie, kurie į tokias istorijas pakliūva”, –

kalbėjo suvažiavime Tėvynės sajungos lyderis Andrius Kubilius.

Seimo narė Rasa Juknevičienė pacitavo taiklų savaitraščio “The Economist” pastebėjimą: “Fiktyvaus skandalo kurstymas neutralizuoją realius nuogąstavimus dėl Rusijos, – ir pridurė: – tiksliai pasakyta – žydais, amerikonais reikia gąsdinti, kad lieťuviai nematyti “Strekoza” planų iš Kremliaus; o konservatoriai – kad valdžioje nuolat būtų ta pati nomenklatura ar atvirai prorusiškos jėgos.” Taigi skandalai vienas kitą veja.

Tiesą pasakius, sveiku protu neįmanoma suprasti, kiek laiko ir kokios kvalifikacijos būrio specialistų reikia televizoriaus ekrane porą sekundžių pamuojuoto diplomo tikrumui nustatyti? Ir kokios paramos stokoja prokurorai ar STT, jei šimtatūkstantinės sumos, pervedamos “abonentui”, salvavalybėje prašampa net kvapo nepalikusios?

Konservatorių lyderis A.Kubilius minėjo tris kovos su populizmu būdus, iš kurių pirmas – patiemis tapti populista, didesniais nei tie, su kuriais kovoja. Kitas būdas – kovoti su populizmo atmainomis, o trečias – sunaikinti populizmo priežastis. Jo nuomone, pastarasis būdas vienintelis priimtinias ir veiksmingiausias. Tad reikia parodysti žmonėms, jog politika gali būti švari, kad Lietuvoje galimos permainos, kad valstybė gali garantuoti teisingumą.

“Išvalykime savo valstybę nuo neteisingumo ir nemoralumo. Apsiginkime nuo kėslų grąžinti mus atgal”, – rašoma parciškime.

Tai pareikalaus daug pastangų ir energijos, tačiau kito kelio nėra. Populizmas – ne kartą nesėkmingai naudotas Kremliaus politikos įrankis. Populistams nepavyks ir ši sykį.

Edmundas SIMANAITIS

Tėvynės sajungos suvažiavime Lietuvai pasiūlytos permainos

Gruodžio 10 d. Vilniuje įvyko IX Tėvynės sajungos suvažiavimas, kurio šūkis – “Permainos vietoj sąstingio”. “Metas išjudinti sąstingio kamuojamą Vyriausybę ir sąstingį paversti rezultatyviomis permainomis,” – sakė didžiausios opozicinės partijos pirmininkas A. Kubilius. Tėvynės sajungos suvažiavimą pasveikino vienintelis svečias – Liberalų frakcijos Seime pirmininkas Algiris Kašeta.

Suvažiavime šalies ir partijos politinę padėti apžvelgė TS pirmininkas A. Kubilius, TS politikos komiteto pirmininkas profesorius V. Landsbergis, TS Krikščioniškųjų demokratų frakcijos pirmininkė I. Degutienė, TS Politinių kalinių ir tremtinių frakcijos pirmininkas P. Jakučionis bei TS pirmininko pavaduotoja R. Juknevičienė.

Partijos lyderis A. Kubilius savo

kalboje akcentavo suvažiavimo lozungeną – “Permainos vietoj sąstingio”:

“Pagrindinis klausimas: kaip išjūdinti stagnacijos apimtą valstybę? Ir kodėl apie tai turime kalbėti? Todėl, kad per paskutinius penkerius metus matome pagrindinį šios valdžios bruozą: postkomunistinė neskaidra ir totalinė stagnacija, kai nesprendžiamos strateginės problemos tampa jau chroniškomis problemomis. Lietuvos atsilikimas, pritraukiant užsienio kapitalo investicijas, bcjegiškas nesugebėjimas plėtoti žinių ekonomiką, besikaupiančios švietimo problemos ir vis giliau merdinti aukštojo mokslo sistemą, realios šeimos ir bendruomenės politikos nebuvinimas, vis plėtanti korupcija ir didėjantis žmonių nesaugumas – visa tai yra akivaizdžios valdžios stagnacijos pasekmės.

(keliamo į 3 psl.)

Tėvynės sajungos suvažiavime Lietuvai pasiūlytos permainos

(atkelta iš 2 psl.)

Todėl ir susirinkome į suvažiavimą, kad galėtume ne vien tik aptarti, ką šiose srityse turėtume daryti kitaip, ar ką darytume kitaip, bet taip pat aptarti, kaip ką nors pakeisti šiandieninėje Lietuvoje, kai jos valdžia yra tokia, kokia yra".

Suvažiavime kalbėjės Tėvynės sajungos pirmininko pirmasis pavaduotojas Povilas Jakučionis daugiausia dėmesio skyrė besibaigiančiam dviejų politinių jėgų – Lietuvos konservatorių ir Lietuvos politinių kalinių ir tremtinų sajungos – jungimosi procesui. Nors jų susijungimas įvyko 2004 m. vasario 7 d., tačiau jungimosi sutartyje buvo numatytais dvejų metų juniamasis laikotarpis, kuris kaip tik ir arteja prie pabaigos.

Pasak P. Jakučionio, kuris jungimosi procesą vertina patenkinamai, iš 60 LPKTS skyrių su Tėvynės sajunga jau yra susijungę 50 skyrių. Atskiri liko 10 skyrių: keturi iš jų – beviltiški, o šešiuose trūksta abipusio ryžto. Iškurti 53 Politinių kalinių ir tremtinų frakcijos skyriai. Ketinimą stoti į Tėvynės sajungą pasiraše 3600 LPKTS narių, iš jų 2270 jau yra užpildę registracijos anketas.

P. Jakučionis pabrėžė, kad pagrindiniai Politinių kalinių ir tremtinų frakcijos darbai – tautiškumo ugdymas, tradicijų puoselėjimas, atmi-

nimo jamžinimas. Ir toliau leidžiamas savaitraštis "Tremtinys", "Laivės kovų archyvas", knygos. Vienas iš paskutinių – naujas, papildytas, 700 psl. Juozo Lukšos "Partizanų" leidimas. Kaip ir kasmet, organizuojami masiniai renginiai: be valstybinių šventinių ir istorinių datų minėjimo bei Ariogalo saskrydžių, vyksta žygiai "Partizanų takais". Jau apkeliautos ir pagerbtos visos devynios partizanų apygardos. Kas dvejų metų rengiamos buvusių tremtinų dainų šventės "Leiskit į Tėvynę": kitąmet tokia šventė įvyks Alytuje.

Taip pat yra organizuojamos istorinės konferencijos, minint Lietuvai svarbias datas, ir istorijos mokytojų konferencijos rezistencijos istorijos dėstymo tematika. Jos jau įvyko Pancrézyje, Alytuje. Planuojama Marijampolėje. Vasarą vyksta Politinių kalinių ir tremtinų frakcijos kasmetinis saskrydis Pakruojo rajono Kreivakiškio dvarelyje. P. Jakučionis savo kalboje pabrėžė, kad šie gausiai lankomi renginiai mažai tepanaudojami politiniams tikslams ir ragino Tėvynės sajungą atkreipti į tai dėmesį.

Jis sakė, kad Politinių kalinių ir tremtinų frakcijos nuomonė dėl šių dienų politinių aktualijų iš esmės sutampa su oficialiai Tėvynės sajungos nuomone. Tačiau

pabrėžė, kad buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai kaip svarbiausią problemą laiko du kartus sumažėjusį ir toliau mažėjantį gimstamumą, masinę jaunimo emigraciją ir augančią imigraciją iš trečiųjų šalių. O tai pranašauja tautos fizinę mirtį. P. Jakučionis teigė, kad kalbų čia nepakanika, reikia konkretų darbų, kurie padėtų taisyti iš esmės.

Tėvynės sajungos suvažiavimo delegatams teko išgirsti ir aštrokos P. Jakučionio kritikos. Jis priekaištavo bendrapartiečiams, kad vertės, kurioms jie įspareigojo, yra pamiršamos kasdineje partijos veikloje:

"Tautiškumas, patriotiškumas, pilietiškumas, moralė, dora, šeima, bendruomenė – šias idėjas pasiglemžia ir valkioja paulauskininkai, prunskininkai, paksininkai. Tėvynės sajungos lyderiai jau metus savo kalbose (Seime ir žiniasklaidoje) labai retai teištaria tautai šventus žodžius: Tėvynė, tautiškumas, patriotiškumas, tautinė kultūra, Lietuvos partizanai, Laisvės kovų dalyviai, politiniai kaliniai ir tremtiniai. Gal gėdijasi tokį "nevakarietiškų" žodžių? Neaugi tik buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai turi apie tai kalbėti? Išeitų, lyg patys apie save... Mat daugiau nekam ši tema nerūpi".

Ingrida VĒGELYTĖ

Dėl politinės padėties ir Tėvynės sajungos atsakomybės

Tėvynės sajungos suvažiavimo pareiškimas

Visoje posovietinėje erdvėje plačiu frontu prasidėjęs puolimas prieš pilietines organizacijas ir pilietines laisves rodo, kad Rusija vis dar nera praradusi vilčių susigržinti net ir tų valstybių, kurių politiškai jau yra tapusios Vakarų pasaulio dalimi.

Vilčių tuos tikslus kada nors Lietuvoje pasiekti Rusijai teikia silpna, korupcijos vis giliau persmelkiama politinė sistema ir dėl to vis labiau silpstanti, vis labiau pasiduodanti stagnacijai Lietuvos valstybė. Kita vertus, Rusija Lietuvoje šiandien yra stipri tiek, kiek didelis yra Lietuvos žmonių nusivylimas savo valstybe. Žmonės savo valstybe, savo valdžia, partijomis yra nusivylę, nes valstybės politikoje nemato moralės, pagarbos ir tarnavimo piliečiams, o savo kasdieniame gyvenime – pa-

prasčiausio teisingumo. Tai sudaro palankią terpę populistių jėgų stiprėjimui – akivaizdžiausiam Lietuvos politinės sistemos silpnumo ženklui.

Esame takoskyroje, kurių vienoje pusėje – europinės politinio gyvenimo taisykles, kai besąlygiškai laikomasi skaidrumo, asmeninės atsakomybės ir moralios politikos principų, kitoje pusėje – praeities, senosios komunistinės nomenklatūros, taip pat ir naujosios, diplomatinės ir "abonentinės" nomenklatūros neskaidri veikla, dar stipriai laikanti Lietuvą, pririšta prie neeuropietiškų politinio gyvenimo įpročių, tarp kurių blogiausiai – tai moralės pamynimas, dvejopis standartai, viešumo baimė ir savo klano interesų iškėlimas aukščiau valstybės bei jos piliečių gerovės.

Kremliaus meta dešimtis milijonų dolerių, kad Lietuva nesugebėtų peržengti šio slenkscio ir nesugebėtų savo gyvenime įtvirtinti europietiškų politinio gyvenimo taisyklių. Kuo ilgiau mūsų politikoje galios pokomunistinė neskaidra, tuo ilgiau Lietuvai bus lengva daryti įtaką ir valdyti korupciniais pinigais. Kuo greičiau Lietuva peržengs slenkstį ir savo politiniam gyvenimė pradės vadovautis europietiška tradicija, tuo greičiau taps sau-gesné ir patrauklesnė kiek-vienam jos pilicčiui.

Mūsų įsitikinimu, vienintelis būdas stiprinti europietiškos Lietuvos perspektyvą – be jokių išlygų taikyti moralios politikos standartus visiems vienodai: ir "saviems", ir "nesaviems", nepaisant to, kas labiau patiks daugumai.

(keliamas į 4 psl.)

Ivykiai, komentarai

Plutokratai

Be didelių iškilmių nomenklaturinė oligarchinė valdančioji koalicija paminėjo pirmąsias savo Vyriausybės sulidymo metines. Susipainiojės žmonos verslo reikalauose premjeras A. Brazauskas ši kartą pernelyg negirdėtas organas, pavadintas Politinė taryba. Toje taryboje, kurią B. Genzelis prilygino masonų ložei, posėdžiauja ir nurodinėja Vyriausybei, kokius sprendimus priimti, V. Uspaskichas ir "valstietis" latifundininkas R. Karbauskis. Pagaliau visus tampo už virvučių premjero patarėjas, irgi iš tų pačių "nepaskan-dinamuju", J. Bernatonis.

Ne tik prof. B. Genzelis, bet ir dauguma politologų ir politikos ekspertų griebiasi už galvų stebėdami kokį degadacijos laipsnių pasiekė mūsų valdžia. Tačiau baisiausia ne tai, kad visuomenė, bent jau didelė jos dalis, tapo paklusni avijų banda ir nepriestarauja, kad ją valdo plutokratai ir neaiškios kilmės maifijos šeimų primenant struktūrą, pasivadinusi Politinė taryba. Verta pacituoti prof. B. Genzelio žodžius: "Niekas prievara neburia bandos. Ji pati susirenka. Vėliai irgi niekas nerentka. Jis apsireiškia ir paskui ji visi keliauja į bedugnę. Taigi turime pukius vėlius, laikome juos nepakeiciamais ir nesusimastome, kur jie mus veda". O tie vėliai – "amžinai gyvasis" premjeras, rusų oligarchas V. Uspaskichas, rusų kungiakštienė Kazimira, gudruči Seimo pirmininkas ir niekur nedingęs "skraojantis" R. Pakšas. Pastarojo emiras parlamentaras V. Mazuronis, V. Uspaskicho pavyzdžiu, irgi blaškosi po Lietuvą, aiškina tautai, kad netrukus Rokandas Pakšas grįšas į valdžią ir įvesiās tvarką. Žodžiu, Lubiankoje ir Kremlieje parengtas "Strekoza" planas galioja. Tas planas, žinoma, nuolat tobulinamas. O vykdymo, šokančių pagal "Strekoza" planą, – per akis. Todėl Maskva gali rinktis patogiausią ir klusniausią. Ir nebūtinai ji pasirinks oligarchą V. Uspaskichą. Labai gerai vertinama kunigaikštienė Kazimira, arba "Satrija". Ji pračiusi savaitgalį savo Valstiečių ir Naujosios demokratijos partijų sąjungą dar kartą pervaardino. Ši kartą grupuotė, kurios daugumą sudaro kolchozinė nomenklatura, pasivadino Valstiečių liaudininkų partija. Taigi dabar visokie naujieji piniguočiai karbauskiai, pekeliūnai, ramonai – jau "liaudininkai". Idomu, kiek senųjų Lietuvos kapinaičių tokie valstiečiai liaudininkai dar išars, ir kiek žmonių pavers savo baužiauninkais.

Jonas BALNIKAS

Užsienyje

Branduolinio vėzdo akivaizdoje

Rusijos Strateginės paskirties raketinių pajėgų vado vaduotojas Vitalijus Linikas pareiškė, jog generalinis štabas pasirengęs dislokuoti naujausius operatyvinius taktinius raketų kompleksus "Iskander-M" Karaliaučiaus krašte ir Baltarusijoje. Šios raketos bus nukreiptos pirmiausia į Lietuvą ir Lenkiją. Kad šios NATO valstybės pa-skelbtos didžiausiais Rusijos ir Baltarusijos priešais, sakė pats Minsko diktatorius A. Lukašenka. Jis kalbėjo: "Amerika ir Vakarai stengiasi destabilizuoti padėti Baltarusijoje. Jau parengta taktika, numatanti ir intervenciją į mūsų šalį. Viskas mobilizuojama. Jeigu nepavyks, tam atvejui kuriamos grupės, plauksiančios į Minską. Man jau žinomas organizacijos, kurios sukoncentruotos Lietuvoje, Lenkijoje ir Ukrainoje."

Baltarusijos armijos ir saugumo generolai ėmė skleisti pranešimus, kad Lietuvos kariuomenės šaudyklose mokomi šaudyti Baltarusijos opozicininkai... Vargu ar galima sugalvoti dar didesnę nesąmonę.

Maskva ir Minsk labai susierzino, kai naujasis Lenkijos gynybos ministras R. Sikorskis nuspindė priešinti slaptuosius buvusius Varšuvos karinio bloko agresijos planus, sudarytus ne taip jau seniai – 1979–1981 metais. Pagal tuos planus, NATO "agresijos" atveju,

Varšuvos bloko pajėgos užmėtytų branduolinėmis bombomis ir smogtų raketų smūgius nuo Danijos pakrantės iki Strasbūro. Taikiniai: Danija, Belgija, Olandija ir Vakarų Vokietija. Pirmiausia dieđi šių valstybių miestai turėjo būti nušluoti nuo žemės paviršiaus. Vargu ar Maskvos strategiją dabartinių planų pasikeitė. Juk nebūtų taip nervingai sureaguota į ši Varšuvos žingsnį. Vien faktas, kad Karaliaučiaus krašte ir Baltarusijoje bus dislokuoti naujausi taktiniai raketų kompleksai, labai daug ką pasako. Pagaliau Rusijos gynybos ministro, dabar dar gavusio ir vicepremjero pareigas, Sergejaus Ivanovo gyrimasis, kad rusiškų tarpkontinentinių branduolinių raketų RS-18 ir "Topol" negali nūmušti jokios amerikiečių priešraketinės gynybos sistemos, irgi yra vėl sparčiai atgimstancio rusiškojo militarižmo dalis.

Šiomis dienomis vienas aukštasis Kremliaus pareigūnas pareiškė: "Atėjo laikas skubiai sukurti vieningą sąjunginės valstybės (Rusijos ir Baltarusijos) karinę vadovybę, vieningą karinę grupuotę, pasirengusią smogti pavoju Rusijai ir Baltarusijai keianičių valstybių kryptimi. Rusija privalo dislokuoti Baltarusijoje tam tikros paskirties branduolines pajėgas."

Tiesiog pribloškė žiniasklaidoje pasirodė pranešimai, jog tokioje grėsmingoje situ-

acijoje, kai aplink Lietuvą mosuojama branduoliniu vėzdu, mūsų Krašto apsaugos ministerijos nurodymu žadama mokyti paskutiniojo Europos diktatoriaus A. Lukašenkos karius! Tiesa, kad NATO valstybės karininkai mokys savo priešus?! Apie tai gal būtų niekas ir nesužinojės, jei ne oficialusis Minsko radijas, ištrimitavęs apie tokį susitarimą. Aišku, ko gi daugiau norėti iš sovietinio nomenklaturininko, krašto apsaugos ministro, partinio ideologo G. Kirkilo ar kitų sovietinių karininkų, kurių Lietuvos kariuomenėje netrūksta. Nesvarbu, jog kai kurie net pavardes pasikeitė. Politologas Andrius Navickas, sužinojės apie Minske pasirašytą Krašto apsaugos ministerijos ir Baltarusijos karinio bendradarbiavimo sutartį, pareiškė, jog kai kurie Lietuvos pareigūnai, kilę iš sovietų nomenklatūros ir dabar esantys valdžioje, paprasčiausiai simpatizuoja Baltarusijai ir komunistinei tvarkai.

Vargu ar atsitiktinai, sudarius karinio bendradarbiavimo sutartį su Baltarusija, Seimo pirmininkas kreipėsi į Prezidentą V. Adamkų siūlydamas, jog Valstybės gynimo taryba apsvarstyti, ar verta Lietuvos kariams dalyvauti taikdariškoje misijoje Irake. Taigi vėl tikimasi sulaukti plojimų iš Maskvos ir Minsko.

Jonas BALNIKAS

Dėl politinės padėties ir Tėvynės sajungos atsakomybės

(atkelta iš 3 psl.)

Tie, kurie norėtų, kad Lietuva ir toliau liktų silpna, labiausiai trokšta, kad politikų sprendimus lemtų ne vertybės ir principai, o skirstymas į savus ir svetimus, kai "savieems" moralios politikos reikalavimai netaikomi.

Kita vertus, kol valdžia rūpinasi tik savo gerove, žmonės valstybę tapatina su kasdieniame gyvenime matomu valdininkų ir biurokratų klanu, kurio elgesys dažnai yra likę toks pat sovietinis ar dar blogesnis. Žmogus norėtų, kad valstybė būtų kartu su juo, kad padėtį jam siekti elementaraus teisingumo, socialinio solidarumo, teikių fizinį ir moralinį saugumą. Žmogus, kuris jaučia, kad valstybė juo nesirūpina,

kad valstybė ji užmiršo, taip pat užmiršta ir savo pareigą valstybei.

Tėvynės sajungos misija ir šiame sumaišties laikotarpyje – apginti Lietuvą ir Lietuvos politiką nuo nuolatinių bandymų ją užvaldyti, pasinaudojant valdančiosios nomenklatūros savanaudiškais veiklos metodais bei visuomenės nusivylimu.

Apginti Lietuvą galime tik padėdami Lietuvos žmonėms susivokti ir pirmiausia stiprindami valstybės politinė sistemą, savo pavyzdžiu teigdami vakarietiškas vertebes, sąžiningą, moralią ir teisingumą įtvirtinančią politiką. Tai néra sudėtinga, reikia tik vienodų politinio elgesio standartų visiems ir taikyti tuos standartus patiemis sau.

Taip pat turime įrodyti, kad mūsų valstybė gali kiek-vienam žmogui užtikrinti teisingumą, kurį vis mėgina nusavinti biurokratai ir sovietinių papročių nomenklatura.

Valstybė – tai ne vien valdininkai ir politikai, valstybė – tai mes visi. Privalu sugražinti mūsų valstybę jos žmonėms, jos piliečiams.

Todėl šiandien sakome – apsivalykime. Išvalykime savo valstybę nuo neteisingumo ir nemoralumo. Apsiginkime nuo kėslų grąžinti mus atgal. Išsivaduokime pagaliau nuo sastingio ir sumaišties. Grąžinkime žmonėms tikėjimą savo ir Lietuvos ateitimis.

Kviečiame visus, kuriems morali ir skaidri politika svarbus dalykas, į bendrą valstybės darbą.

Istorija ir tiesa

Gruodžio 7 dieną Panevėžio rajono savivaldybės salėje Panevėžio apskrities istorijos mokytojams buvo surengtas seminaras "Pasipriešinimo istorija – tautinės savimonės ugdymai". Jo iniciatorių ir rengėjai – LPKTS Panevėžio filialas.

Kodėl surengtas šis seminaras, atsakymas paprastas: atlikta pilietinė ir moralinė pareiga. Pasipriešinimo istorija, kaip mūsų tėvynės istorijos dalis, turi būti tinkamai pateikta ir teisingai suprantama žmonėms, kurie perteikia ją mūsų jaunajai kartai. Būtina tuo susirūpinti, nes tas istorijos tarpas mažai nusviečiamas arba iškraipomi faktai. Netgi mokslius laipsnius turintys istorikai tebesilaiko sovietinių nuorodų ir skleidžia dezinformaciją. Komunistinio "rojau" gerbėjai nori, kad Pasipriešinimo istorija nueitų užmarštin. Net aukšti pareigūnai siūlė paeiti sudeginči, pamiršę, kad jokia veidmainystės, melo ir išdavystės ugnis nepajęgs sudeginti kančiom ir krauju permirkusiu Pasipriešinimo istorijos puslapių.

Stebina, kad daugelio mokyklų vadovai nesirūpina tautiniu patriotiniu jaunimo auklėjimu, istorijos mokytojų žinių gilinimu, ignoruoja Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijos nuostatas, numatančias stiprinti Pasipriešinimo istorijos dėstymą, "remti (jskaitant ir finansiskai) įvairias tautinio ir pilietinio ugdymo požiūriu reikšmingas mokyklų, mokinį organizacijų iniciatyvas" (iš ministro R. Motuzo rašto 2005 m. spalio 5 d. Nr. 12-05-2-8043).

Nors prašėme apskrities ir miesto švietimo skyrių sudaryti galimybę pedagogams gausiai dalyvauti seminare, deja, pasidžiaugti tuo negalėjome.

O seminaras (ir dalyvių, ir svečių nuomone) buvo vertas dėmesio. Lektorius, Lietuvos Respublikos Prezidento konsultantas Edmundas Si manaitis, pranešime "Ginkluoto pasipriešinimo ištakos ir teisiniai aspektai" išsamiai ir įdomiai pateikė tautos pasipriešinimo būdus svetimųjų intervencijai. Toks pranešimas tiktų ir kaip mokymo priemonė.

Pranešimą skaitės Panevėžio Kazimiero Paltaroko mokyklos mokytojas eksperitas, ne vieno istorijos vadovėlio autorius Juozas Brazauskas apibūdino Pasipriešinimo istorijos medžiagą istorijos

vadoveliuose, supažindino klausytojus su istorijos dėstyto ir metodinės medžiagos trūkumais, vadovėliu kokybė, pristatė istorijos vadovėlio 10 klasei trečiąją knygą "Lietuvos praeities puslapiai" (autoriai J. Brazauskas ir B. Makauskas).

Dalykiškumu, profesionalumu ir medžiagos naujumu pasižymėjo Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro (LGGRTC) lektorės. Jų pranešimai: "Pokario istorija jaunimui", kurį skaitė Atminimų programą skyriaus vadovė Dalė Rudienė, "Laisvės kovų atlasas" – Istorinio tyrimo programą skyriaus vedėja Edita Jankauskienė, "20 amžiaus 9-ojo dešimtmečio paminklai Lietuvos genocido aukoms ir rezistencijos dalyviams atminti" – Memorialinio departamento vyriausioji specialistė Rūta Trimoniene, buvo labai įdomūs viensems seminaro dalyviams.

Seminaro rengėjai nuoširdžiai dėkoja visiems lektoriams, taip pat ir LGGRTC generalinei direktorei Daliai Kuodytei. Galime tik pasidžiaugti, kad daugėja norinčių žinoti tiesą, siekiančiųjų istorinio teisėgumo. Gražu, kad tokiems renginiams neabejingi ir kai kurie mūsų verslininkai. Esame dėkingi UAB "Litena" generaliniam direktoriui Visvaldui Narkevičiui, lėšomis parėmusiam seminarą.

Ačiū Seimo nariui Jului Dautartui už dėmesį šiam seminarui ir kitiems renginiams. Būtų buvę sunku išsi-versti be Panevėžio pedagogų švietimo centro pagalbos, tad dėkojame direktorei Astai Malčiauskienei, Birutei Šinkūnaitei ir kitoms darbuotojoms, taip pat Panevėžio rajono savivaldybės administracijos direktoriui Vitalijui Žiurliui.

O ypač ačiū – visiems atvykusiems į seminarą dalyviams ir svečiams. Dalyviamas padovanota N. Gaškaitės knyga "Pasipriešinimo istorija" tebūna žinių šaltinėliu jau nosios kartos tautinės savimonės ugdymui.

Seminaro programe įrašyti V. Hugo žodžiai – tegul išlieka mūsų palinkėjimais istorijos mokytojams: "Nulipdinti gražią statulą ir įkvėpti jai gyvybę – kilnu, bet išugdyti jauną protą, savaip nulipdinti jauną sielą ir įkvėpti jai tiesos jausmą – dar kilniau."

Algirdas BLAŽYS,
LPKTS Panevėžio apskrities koordinatorius

(atkelta iš 1 psl.)

“Adventas, lotyniškai reiškiantis “Atėjimą”, pagal Šventuojačių Raštą, mums, krikščionims, reiškia Dievo pažadėtojo, Mesijo, kuris kiekvieną tikintįjį sujungia su Aukščiausiuoju Kūréju, atėjimą. Tai kasmetinis džiugaus laukimo ir apmąstymų metas, nes su Kristaus gimimu atgimsta, atsigaivina žmogaus krikščioniškosios siejos vertybės. Jomis remdamies galime grjsti savo tikėjimą ir juo vadovaudamiesi gyventi ir dirbt ištisus metus. Todėl džiugu, kad šiandien per tautinę kultūrą žvelgiame į šio laikotarpio krikščioniškąją prasmę,” – susirinkusiems kalbėjo karinių oro pajėgų karo kapelionas kpt. dr. Virginijus Veilentas.

DLK Birutės KŠMD Kauno sk. narė Laura Mačiokaitė-Janušauskienė, karo aviatorius plk. M. Mačioko, rezistencijos laikotarpiu tapusio partizanu Pušimi, duktė, patiesusi baltą drobulę – simbolinį lietuvių gyvenimo kelią, pasakojo apie vyrausią pagarbą tėvams, supažindino su amatų globėjomis deivėmis, tautinėmis Advento apeigomis ir burtais, padėjusiais užtikrinti gausėnį ateinančių metų derlių, kai po didžių rudens darbų, tamsiais gruodžio vakarais žmonės laukdavo sugrižtančios Saulės.

Tą dieną tautinės kultūros

meikoje skambėjo jaunujių ansambliečių ir jų vadovų atliekamos senovinės karo, advento apeigų dainos, užrašytos skirtinguose Lietuvos regionuose, apie darbščiąjį bitulą, siuvančią korelius, raiabają gegutę, pametusią plunksnelę, su vis pasikartojančiais leliumoj, aleliuma-

rės Rimos Jarušauskienės skaitomi tautos dainiaus poeto Bernardo Brazdžionio posmai, prasmingi palinkėjimai. Vakaronėje neapseita be “Galiopo” ir kitų šokių bei žaidimų, kuriuos, pritariant armonikos garsams, šoko ansambliečiai, kariai ir moksleiviai.

sio Lozoraičio vidurinės mokyklos kudirkaičių organizacijos nariams atminimo dovanėlių įteikė ir jų mokytojams padėkojo DLK Birutės KŠMD Kauno sk. pirm. Edita Almonaitienė ir Karinių oro pajėgų štabo kpt. Gintautas Deksny.

“Šiandien džiugu, kad

Prie patiestos drobulės, simbolizuojančios gyvenimo kelią, L.Janušauskienė pasakojo Jono Ivaškevičiaus nuotr.

rūta priedainiais, būdingais šio vakaro metu jauniečiams birutiečių svečiams – Kauno igulos kariams bei Kauno savivaldybės vaikų globos namų auklėtiniam, Kauno sutrikusio intelektu mokyklos moksleiviams, Sta-

šio vakaro metu jauniečiams birutiečių svečiams – Kauno igulos kariams bei Kauno savivaldybės vaikų globos namų auklėtiniam, Kauno sutrikusio intelektu mokyklos moksleiviams, Sta-

skambant tautinės muzikos garsams mūsų vaikai, ugdomi atsidavusių ir dvasingų vadovų, puoselėja lietuvių liaudies kultūrą, perpintą krikščionišką dvasią. Dėkojame jauniesiems atlikėjams

Naujos knygos

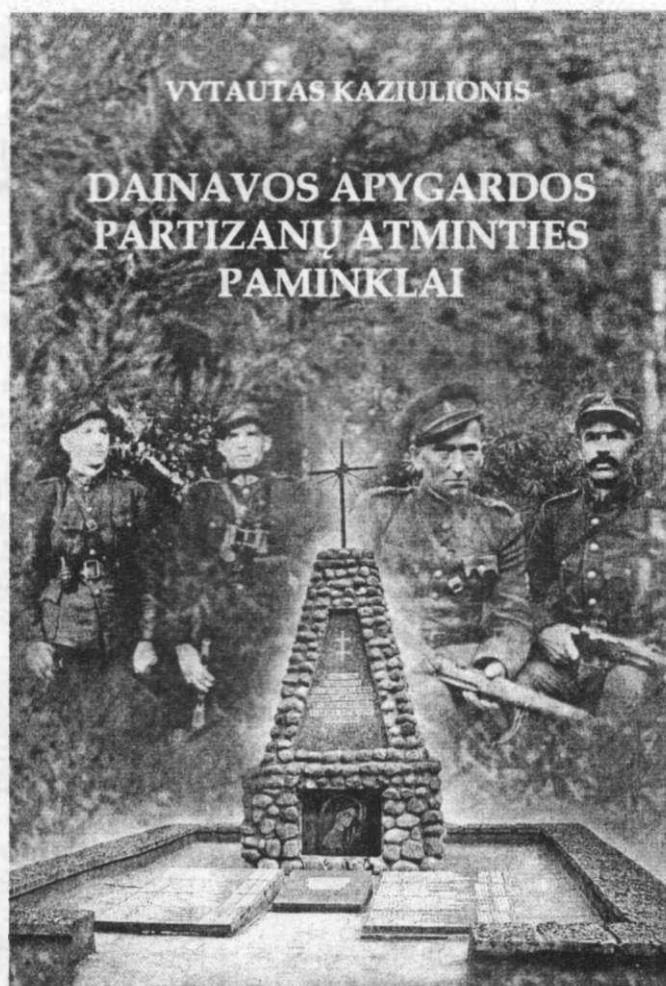
Granite įrašyti kovotojų vardai

me, kiek mažai prenumeruoja- mas. Nieko pa- guodžiamo ir televizijų laidose. Ekranus drasko sproginėjimai arba dviprasmės, su morale prasilenkiančios laidos. Net nacionalinis, mokesčių mokėtojų išlaikomas televizijos kanalas, tarkim, Ariogalos saskrydį “Laisvės ugnis – ateities kartoms” parodo kelių sekundžių blyksniu. Manau, mes klydome kreipdamiesi į politikus, nes rezoliucijos ir pareiškimai likdavo be atsako.

Iš savartynų, pelkių ir žvyruodžių didvyrių palaikus perlaidojome į kapines, į Amžinojo poilsio vietas. Jų var- dus ir žygdarbius įrašėme granite neabejodami, kad juos perskaitys ateities kartos.

Per 15 metų, vos ne kas- met, keitėsi valdžios, tačiau nė vienai nerūpėjo šiurpi mūsų tautos istorija. Net į palai- kų perlaidojimo iškilmes, paminklų atidengimo šventes neatvykdavo valdžios atsto- vai. Jiems rūpėjo ir teberūpi- tik savi reikalai.

Lietuvoje leidžiama de- šimtys, o gal šimtai laikraščių ir žurnalų, kuriuose vyrauja bulvarinė rašliaava arba politinės rietenos. Vienintelis sa- vaitraštis “Tremtinys” at- spindi tautos lūkesčius. Ta- čiau apmaudžiai pripažinki-

daugiatiražio laikraščio, ju- lab tautinio atsa- kingo televizijos kanalo. Lieka vienintelis ke- lias – knyga. Ji turi pasiekti kiekvieną mo- kyklą, kiekvieną kaimo biblioteką. Išleisti knygą sunku ir nuostol- linga, tačiau dvi- gubas nuostolis, jeigu knygos trūnys sandėliuose. Todėl privalu pa- sirūpinti, kad jos atsidurtų jaunimo rankose.

Knygoje “Dainavos apygardos partizanų atminties paminklai” galima išsigiti: Kaune, Laisvės al. 39, LPKTS būstinės knygynėlyje; Alytuje, Dariaus ir Girėno g. 10, LPKTS Alytaus skyriuje; Varėnoje, J.Basa- navičiaus g. 2, LPKTS Va- rėnos skyriuje.

Vytautas
KAZULIONIS

ir jų vadovams, šio vakaro rengėjoms birutietėms, subūrusioms mus visus – dar au- gantį ir jau suaugusį – į vieną šeimą, ir kiekvienas paklausime savęs, ar esame pasi- ruošę Tikėjimo, Vilties ir Mei- lės šventei,” – kalbėjo Kauno igulos karo kapelionas kpt. Tomas Karklys ir kartu su Divizijos generolo Stasio Raštikio puskarininkui mo- kyklos karo kapelionu mjr. Petru Kavaliauskui jaunie- siems šventės dalyviams ir ansambliečiams dovaningo po “Naujajį Testamentą” – žmogiškų tiesų ir pamoky- mu knygą.

Skambant paskutinei va- karonės dainai “Ei, Kalėda, Kalėda”, savo svečius birutietės pakvietė prie adventi- nio pasninko vaišių, paruoš- tų L.Janušauskienės ir Kau- no aps. Dariaus ir Girėno apyg. 2-osios rinkt. karių sa- vanorių.

Ir vėl, kaip ir kasmet, net- ruks prabėgti gruodis. Po kas- dienybės rutinos sustokim pamąstyti, ar viską padarė- me, ar nors žiupsnelį šilumos atidavėm kitiems... Tad nors trumpam palikim žemiskus rūpesčius ir pasiruošim va- karui tyliam, kai susirinks šeimyna, virptels širdys ir ne- jučia virš balto stalo jungsis rankos... Pasaulį nušvies Žvaigždė... Pasiruoškime šiai sielos šventei.

Dalia
MACIUKEVIČIENĖ

Paminklais, koplytstulpiais ir kryžiais pažymėjome tas vie- tas, kur vyko partizanų susi- rémimai su okupantu, kur lie- josi tauriausiu Lietuvos sūnų kraujas. Granite įrašėme apie 700 kovotojų vardų.

Varėnos rajonas didelis ir miškingas. Paminklai pasta- tyti įvairiose vietose, todėl knygoje pateikti žemėlapiai, nurodantys, kaip lengviau surasti ir aplankytí istorines vietas.

Lietuva nuo 1949 m. va- sario 16-osios suskirstyta į devynias partizanų apygardas. Manau, kad tikslingo kiekvienai apygardai turėti panašų orientacinį leidinį, kurį gautų kiekviena mokykla ir biblioteka.

Knygą “Dainavos apygardos partizanų atminties paminklai” galima išsigiti: Kaune, Laisvės al. 39, LPKTS būstinės knygynėlyje; Alytuje, Dariaus ir Girėno g. 10, LPKTS Alytaus skyriuje; Varėnoje, J.Basa- navičiaus g. 2, LPKTS Va- rėnos skyriuje.

Gyvenimo sužeista į pačią širdį

Lapkričio 23 d. sukako 35 metai nuo savamokslės rašytojos iš Rumšiškių Eleonoros PABIRŽYTĖS (1905–1970) mirties. Būdama pusantrų metų susirgo, liga jos vaikišką kūnelį taip iškraipė, kad ji gėdijosi netik sventimų, bet ir savę. Išmoko siuvėjos amato, tuo kurį laiką pelnėsi duoną. Nė vienos dienos nelankė mokyklos, tik tėvas išmokė "drukavotas" raides pažinti, kad galėtų paskaityti maldaknygę. Viską darė pati: slapsa nuo šeimos mokėsi rašyti ir skaityti. Poeto Jono Aisčio bendraamžė, augusi tame pačiame miestelyje. 1956 m. išleidusi vienintelę apskakymą knygelę "Sidabrinės šalnos". Maniau ją buvus lojaliu tuometinei valdziai, tačiau tik neseniai sužinojau naujų epizodų iš sunkaus jos gyvenimo...

Didelė patriotų šeima

20 a. pradžioje Vincas, g. 1875 m., ir Elžbieta (Ulozaitė), g. 1988 m., Pabiržiai gyveno Rumšiškėse, Gardino gatvėje, tada dar vadintoje Didžiaja. Trobelėje su senelio šeima gyveno ar ne septyniolika asmenų. Pabiržiai turėjo keturis sūnus – Izidorių, g. 1909, Alfonsą, g. 1942, Domą, g. 1915, Zenoną, g. 1917, bei tris dukteris. Vyriausioji šeimoje buvo Klementina, po jos 1905 m. gimė Eleonora, o Mikasė buvo jauniausioji sesuo. Sako, kad Rumšiškėse buvo kelios Pabiržių šeimos. Šitoji buvo vadinta Radvilų Pabiržiais. Dabar sunku pasakyti, ką tai galėjo reikšti. Gal garsios giminės atžala? Juk rumšiškėnai niekada nebuvė baudžiauninkai, tuo visada didžiavosi. Apie tai savo apysakoje apie gyvenimą Rumšiškėse užsimena ir Eleonora.

1910 m. rugpjūčio 20 d. 58 miestelio bendruomenės ūkininkai, dalyvaujant valsčiaus seniūnui Jonui Šimkūnui, nutarė kraustytis į vienkiemius, pasiskirstyti bendruomenės žemę. Matininkas F. Bankauskas jau po metų (1911 m. spalio 14 d.) pateikė miestelio ūkininkams paskirstytos žemės planus. 1912 m. visi žemdirbiai sujudė. Vincas Pabiržis su broliu (o gal tėvu?) Izidoriumi pasistatė trobas Baniškių k., gavo ten 15 ha žemę. Sako, pasirinkę atokų kaimą (iki miestelio buvo 6 km) dėl to, kad čia buvo skiriama dvigubai daugiau žemės nei arčiau miestelio. Kaip žinia, kaip tik tuo laiku Jono Aisčio tėvelis Kazimieras Aleksandravičius pasirinko miestelio pašonėje buvusį Išlaužos vienkiemį.

Pabiržiai Baniškėse gražiai įsikūrė, pasistatė dviejų galų trobą, uždengtą šiaudais, daržinę, tvartą, užveisę sodą, išsikasė šulinį. 1914 metais persikėlė į ten nuolat gyventi. Baniškėse užaugo visi vaikai, tarp kurių buvo ir gyvenimo nuskriaustojo Eleonora.

Iš Tinklaraisto pelkių ištakėjo ir vingiavo į Pravieną bevardis 3 km ilgio upelis; dabar tapęs tik melioracijos grioviu, kaimą siekė Pravieniškių miškas. Baniškių gyventojų pavardės buvo savos, pažįstamos, visi jie Rum-

šiškėse turėjo giminį: Aliuškevičiai, Adomavičiai, Pranarauskai, Simanauski, Dubosai, Ilickai, Ulozai, Matai. Kaimas didelis – jau 1923 m. Baniškėse buvo 52 sodybos, gyveno 307 gyventojai. Buvo savo krašto patriotai. 1920 m. kovose už Lietuvos nepriklausomybę buvo sužeistas savanoris, Baniškių gyventojas Jonas Adomavičius...

Glaudėsi prie brolių

Taip jau nutiko, kad didžiąją dalį gyvenimo Eleonora glaudėsi prie brolio Alfonso, o labiausiai kentėjo dėl Zenono ir visos savo giminės likimo. Tik dabar supratau, koki skausmą nešiojo moteris, rašydama užsakytus apskakymus apie gražų kolūkio kaimą, o jos talentas atskleidė tik tada, kai pasakojime nukeliaudavo į savo téviškę 20 a. pradžioje, kai kvepėjo rūtų darželiai, skambėjo šienpjovių dainos. Valdžia žinojo Eleonoros giminės istoriją, tačiau moteris buvo jiems nepavojinga, tinkama propagandinei mašinai apie socialistinės ateities džiaugsmus...

Alfonsas Pabiržis 1934 m. baigė Kauno aukštesnį technikos mokyklą, įgijo radijo techniko diplomą. Buvo paskirtas dirbtį į Kauno radijo stotį, gavo butą Būgos g. 28, kur ilgai vienas, o paskui jau ir su šeima, gyveno. 1936 m. buvo perkeltas dirbtį į Klaipėdos radijo stotį. Su juo į pajūrį iškeliaavo Eleonora ir brolis Domas, kuris lankė muzikos mokyklą. Iki tol Domas muzikos mokësi pas Kaišiadorių vargonininką, tačiau vakinui reikėjo profesionalaus mokytojo, o čia pasitaikė gera proga. Eleonora su dideliu entuziazmu į Klaipėdą išvyko kartu su broliais, ēmė ten šeimininkauti, nes broliai buvo nevedę. Klaipėdoje Alfonsas dirbo iki 1939 m., kol kraštą užgrobė vokiečiai. Pabiržiai grįžo į Kauną, apsigyveno bute Būgos gatvėje ir Alfonsas vėl buvo paskirtas dirbtį į radijo stotį. Tačiau greitai atidardėjo vokiečių tankai, šalis buvo okupuota. Radijo stotyje ēmė šeimininkauti sovietai. Pirmiausia jie pareikalavo stoties darbuotojų tapti KGB informatoriais. Alfonsas ilgai pricinosis, iki pat vokiečių atėjimo. Jo draugų, tada saugumo užverbuotų, laukė didelis išbandymas: juos išvežė į Rusijos gilumą, padarė desantininkais ir išmetė į Lietuvą kaip svetimos šalies desantininkus. Sako, visi ir žuvo savam krašte, supratę kliaudas. Dėl savo ataklumo ir meilės tévynei, Alfonsas nelaimės išvengė.

1941 m. birželio 15 d. Alfonsas vedė Mariją Skaklauskaitę iš Joniškio. Buvo sunkus metas, trėmimai, okupanto savivalė. Visi kalbėjo apie greitai prasidėsiantį karą.

Alfonsas Pabiržis Kauno radijo stotyje jau nelaukė grįžtančių okupantų. 1943 m. gegužę paliko neramu darbą ir išvyko gyventi į Joniškį, žmonos gimtinę, ir dirbtį miesto elektarinėje. Jo bute Būgos g., Kaune, liko gyventi Eleonora. Apie 1950 m.

Alfonsas sugrįžo į gyventi į Kauną. Iki pat 1956 m. mokytojavo. Iš pradžių Joniškyje, vėliau ir Kaune. Pradėjo neakivaizdiniu būdu studijuoti Vilniaus pedagoginiame institute.

Nenorėjo būti globojama

1944 m. vasarą sovietų valdžiai paskelbus mobilizaciją, Zenonas, susiruošęs keliauti į frontą, atvyko į Kauno komisariatą. Žinojo, kas jis laukia toje mėsmaile, tačiau kitos išcities neturėjo. Kaip tik čia sutiko du pažystamus iš savo krašto, kurie įkalbėjo geriau eiti partizanauti ir laukti išvaduotojų. Vaikinas ilgai dvejojo, kol susiprato paprašyti brolio Alfonso patarimo. Tas patartis nieko negalėjo, tik sakė, kad gyvenimo keliai turėtų pasirinkti pats. Juo labiau kad ir fronte, ir miške išsaugoti gyvybę bus sunku. Taip ir išvyko Zenonas, gero patarimo negavęs. Vis tik su draugais pradėjo slapstytis netoli téviškės, išsikasė pas vieną Baniškių ūkininką bunkerį. Po kurio laiko Eleonora, sužinojusi apie tai, ryžosi aplankytį brolių: manė, stribai ir kareiviai nekreips į ją, invalidę moterį, dėmesio. Taip jis laimingai traukiniu ir pėsčiomis pasiekė Baniškes, susirado ūkininką, pas kuri slapstési brolis. Pavuko perduoti maisto, drabužių, tačiau brolio nepamatė. Perdavė jai šeimininkas tik kruvinus marškinius ir paragino greičiau važiuoti namo... Paskui sužinojo, kad brolių kareiviai greitai suėmė, uždarė į kaledimą, o "trojka" nuteisė ilgus metus kalėti. Išvežė į Sibirą. Ten, sako, dalyvavo kalinių sukilime ir 1948 m. rugsėjo 13 d. žuvo.

Tėvas Vincas ir motina Elžbieta dar 1948 m. gegužės 22 d. buvo išvežti į Krasnojarsko kr. Jarcevo r. Kosovo gyv. Nežinia tik už ką: ar už tai, kad šeima turėjo 15 ha žemės, ar dėl sūnaus aresto. Apie sūnaus žūtį jie nieko nežinojo. Į Lietuvą iš tremties Vincas ir Elžbieta Pabiržiai sugrįžo tik 1955 m. gruodžio 7 d. Deja, sujaukto te sodyboje Baniškėse gyveno kiti žmonės, ūkiniai pastatai buvo sugriuvę, o ir tų valdžia jiems negražino. Teko glaučias pas sūnų Alfonsą Kaune. Vėliau gyveno Kačerginėje pas brolio Izidoriaus vaikus.

Eleonora nelabai norėjo būti globojama. Nuo 1956 m. gruodžio 12 d. gavo vietinės reikšmės personalinę pensiją. Jau po to, kai buvo išspausdinta ta vienintelė jos apskakymų rinktinė "Sidabrinės šalnos". Kai 1970 m. vasarą grįžo iš Aukštųjų Šančių ligoninės į savo butelį Chemijos g., Kaune, pasiprašė, kad su ja kas nors gyventų kartu. Prieglobstavo Alfonso dukterį Rimą, kurį sergančią tetą ir prižiūrėjo. 1970 m. lapkričio 21 d. pasijuto blogiau, sutriko kvėpavimas. Iškvietė greitą pagalbą, bet atvykė gydytojai rado moterį jau išėjusią... Eleonora Pabiržytė tada éjo 66-uosius metus.

Stanislovas ABROMAVIČIUS, rašytojas

**LGGRTC
Pasipriešinimo
dalyvių (rezistentų)
teisių komisija
skelbia sąrašą
asmenų,
pretenduojančių
i kario savanorio ir
laisvės kovų dalyvio
teisinį statusą**
(Tėsinys)

Algimantas Pažusis, ryšininkas, Ukmergė aps. Šešuolių valsč. Didžiosios Kovos apyg. Dieduko būrys 1944–1948 m.

Antanas Petraitis, ryšininkas, Prienų aps. ir valsč. Tauro apyg. Geležinio Vilko rinkt. Daumanto, Žaliuko, Dešinio, Vilko būriai 1945–1952 m.

Eduardas Raimontas (po mirties), partižanas, Mažeikių aps. Ylakių valsč.

1945–1946 m.

Zita Rimkiénė-Klumbytė, ryšininkė, Tauragės aps. Žygaičių valsč. Kęstučio apyg. Butageidžio rinkt. Žalgirio būrys 1947–1952 m.

Vytenis Rimkus, pogr. organ. narys, Šiaulių aps. ir valsč. 1947–1949 m.

Stefanija (Stasė) Rumbutienė-Mažeikaitė (po mirties), ryšininkė, Rietavo aps. Tverų valsč. Žemaičių apyg. Ežio būrys 1948–1949 m.

Stasys Rumbutis (po mirties), ryšininkas, Rietavo aps. Tverų valsč. Žemaičių apyg. Ežio būrys 1948–1949 m.

Aldona Rutkauskienė-Zurlytė, ryšininkė, Alytaus aps. ir valsč. Dainavos apyg. Kazimieraičio rinkt. Žvalgo, Mergio, Rugio būriai 1945–1951 m.

Vaclovas Stakėnas, pogr. spaudos leidėjas, Kaunas 1965–1985 m.

Marija Stakėnienė-Aleliūnaitė, pogr. spaudos leidėja, Panevėžys 1982–1988 m.

Pranciškus (Pranas) Stasiulionis (po mirties), sukilimo dalyvis, Rokiškio aps. ir valsč. 1941 06 22–28.

Antanas Subačius (po mirties), partižanas, Alytaus aps. Merkinės valsč. Dainavos apyg. Šarūno rinkt. Šarūno būrys 1944–1947 m.

Ona Urbonienė-Aleknavičiūtė, ryšininkė, Anykščių aps. ir valsč. Algimanto apyg. Kuprio, Žaibo būriai 1944–1952 m.

Elena Kržčkauskienė-Kurkockaitė (po mirties), rėmėja, Kėdainių aps. Dotnuvos valsč. 1945–1952 m.

Janina Valiukienė-Serėnaitė, pogr. spaudos platintoja, Panevėžys 1972–1981 m.

Vladislovas (Vladas) Venckavičius (Venckaitis) (po mirties), ryšininkas, Kėdainių aps. ir valsč. 1945–1947 m.

Augustas Vymeris (Vimeris) (po mirties), ryšininkas, Šakių aps. Paežerėlių valsč. 1946–1947 m.

Genovaitė Žilinskienė-Prevalytė, ryšininkė, Utenos aps. Užpalių valsč. Vytauto apyg. Roko, Tėvo būriai 1948–1952 m.

Atsiliepimus apie šiuos kandidatus siūskite adresu: **LGGRTC pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija, Gedimino 40, Vilnius.**

Pasiteirauti tel. (8-5) 2314157.

2005 m. gruodžio 15 d.

TREMINTINYS

Nr. 50 (683)

7

Pro memoria

Gimiaių kančiom ir mirčiai, mirsiu gyvenimui

Palaidojom taurų Lietuvos patriotą, karį savanori, Vyčio Kryžiaus ordino kavalierų dim. kpt. Joną Ožeraitį-Vaidotą, nesenai atšventusį savo 80-metį. Keliąs savaites prieš mirtį Jonas daug pasakojo apie savo sunkų, spylgiuotą gyvenimo kelią, o baigdamas su šypsena pasakė: "Tokia buvo mano dalia, gal gimiai tik kančiom ir mirčiai, o mirsiu gyvenimui".

Jonas Ožeraitis dar vystėje, mirus tévams, patyré sunkią elgetaujančio našlaičio, véliau – samdinio naštą, pažeminimus. Tačiau ir tokiomis vargomis salygomis sugebėjo sėkmingai baigti pradinę mokyklą. Sulaukęs aštuoniolikos metų pradėjo savarankiškai ūkišai gyventi. Tačiau neilgai, nes tuometiniai politiniai įvykiai Lietuvoje kélé nerimą ir vertė dométis karyba. Tarnaudamas gen. P. Plechavičiaus Vietinėje rinktinėje, véliau priverstinai sovietinėje kariuomenėje išgijęs karinę kvalifikaciją, pabégo iš jos ir išitraukė į ginkluotą kovą prieš sovietų imperijos savivalę Lietuvoje.

Per bebaimę, pasiaukojančią laisvés kovą, per katorgos kančias atėjo į laisvę ir nepriklausomybę.

Jonas Ožeraitis apdovanojas Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu ir Gaurės Kryžiaus ženklu už nuopelnus Lietuvai. Tačiau didžiausia pagarba jam buvo ir liks tų žmonių, kurie su gélémis ir vainikais nenutrūks-

Paskutinė J.Ožeraičio (kairėje) nuotrauka

tamu srautu, nuo Palangos laidojimo namų iki kapinių lydėjo drąsų ir ryžtingą Lietuvos karį. Prie kapo po kuno apeigų šiltus atsisveikinimo žodžius tarė LPKTS Palangos sk. pirm. P. Gabrėnas, ypač jaudinamai kalbėjo J. Ožeraičio bendražygiai: atkurtos DKA vadas A. Švenčionis ir S. Užupienė. Klaipédos jūros šauliai iš-

šovė gedulo saliutus, buvo sugiedotas Lietuvos himnas. Kapas pasipuošė gélémis ir vainikais. Stovėdamas prie kapo pagalvojau, kad žmogus gyvena ne tol kol gyvena, o tol, kol juo gyvena, kol ji prisimena. Jonas Ožeraitis mūsų mintyse ir laisvés kovų istorijoje liks gyvas amžinai.

Algirdas PEČIUKONIS

Gruodžio 18 d. (sekmandien) kviečiame į ekskursiją rytmetį "Šokoladinis adventas". Vyksime į Kaunakiemio kaimą. Dalyvausime šv. Mišiose. Pasikelsime į Šv. Kryžiaus bažnyčios bokštus. Aplankysime pirmąjį Kauno parapinę bažnyčią. Šokoladinėje pasiklausysime adventinių ir kalėdinų giesmių, išgirsime apie lietuvių papročius, sužinosime Kūčių patiekalų receptų, pasigaminsime šokoladinių figūrėlių. Kaina 30 Lt.

Būtina išankstinė registracija: darbo dienomis 10–16 val. tel. (8-37) 205482 arba (8-689) 54571; el.p cepurniene@delfi.lt, informacija www.turistas.lt

Skelbimai

Naujieji metai Kuršių nerijoje!

Išvyksime gruodžio 30 d. 13 val. Pasisveikinimas su Baltojų jūra, Raganų kalnas fakelų šviesoje, maudynės "Ažuolyno" baseine. Gruodžio 31 d. – ekskursija po Nidą, kelionė į "gyviasias" ir "negyviasias" kopas, kormoranų kolonija. 19 val. pasiruošimas vakarėliui. 21 val. kaukių balius ir karnavalinė eisena, laužo uždegimas, Kalėdų senelio sutikimas ir dovanėlės, gražiausios kaukės rinkimai, viktorinos, įvairūs konkursai, prizai ir siurprizai. Vakarėlio vaišės sudėtinės. Grįžimas sausio 1 d. vakare. Kaina 220 Lt (dvi naktynės, transportas, kelto bilietas ir ekologijos mokesčis, giido paslaugos, naujametinės dovanėlės).

Vietų skaičius ribotas, grupė iki 30 asmenų. Registracija iki gruodžio 27 d. Studentams, vaikams iki 12 metų, pensininkams, neigaliems – nuolaidos. Registracija tel. (8-37) 205482 nuo 10 iki 16 val. arba visą dieną (8-689) 54571, el.p. cepurniene@delfi.lt; informacija: www.turistas.lt

ILSĒKITĖS RAMYBĖJE

Juozas Valentukevičius

1935–2005

Gimė Mergaežerio k., Varėnos r., ūkininkų šeimoje. 1948 m. šeima su penkiais mažamečiais vaikais, tarp jų ir 12-metis Juozukas, buvo ištremta į Krasnojarsko sr. Taštypo r. 1957 m. Juozas kartu su tėvais gržo į Lietuvą, apsigyveno Alytuje. Buvo LPKTS Alytaus sk. narys.

Palaidotas 1-ojo Alytaus kapinėse. Užjaučiame žmoną, du sūnus ir dukterį. LPKTS Alytaus skyrius

Jonas Diksa
1931–2005

Gimė Žiburių k., Gaurės valsč., Tauragės aps., savanorio Jono Dikso šeimoje. 1949 m. kartu su vyresniu broliu Broniumi areštuotas ir įkalintas Tauragėje. Iš Tauragės NKVD kalėjimo abu broliai buvo perkelti į Klaipédos kalėjimą. Nuteisti po 25 m. lagerio. Jonas kalėjo Karagandos lageriuose. 1957 m. gržo į Lietuvą, tačiau darbą gavo tik Kaliningrado sr. Vėliau dirbo Tauragėje, gyveno Taurų k. Prieš kelerius metus persikelė pas broli į Gaurės k., Tauragės r. Ten ir mirė. Buvo LPKTS Tauragės sk. narys.

Palaidotas Gaurės kapinėse. Nuosirdžiai užjaučiame artimuosis.

LPKTS Tauragės skyrius

Juozas Kiveris
1929–2005

Gimė Marijampolės aps. Mokolų k. ūkininkų šeimoje. Baigė Marijampolės Rygiškių Jono gimnaziją. Suimtas už antisovietinę veiklą. 1949 m. karo tribunolo nuteistas pagal 58 straipsnį 25 m. Kalėjo Karagandos lageriuose. Į Lietuvą gržo 1956 m., apsigyveno Marijampolēje. Sukūrė šeimą, užaugino dukterį.

Palaidotas senosiose Marijampolės kapinėse.

LPKTS Marijampolės skyrius

Kauniečių dėmesiui!

LPKTS Kauno skyrius sveikina visus artėjančių šv. Kalėdų ir Naujųjų metų proga, linki stiprybės, sveikatos ir optimizmo.

Gruodžio 27 d. 12 val. LPKTS būstinių salėje renegiama Kalėdų eglutė mūsų organizacijos narių vairams.

Gruodžio 29 d. 15 val. LPKTS būstinių salėje organizuojama vakaronė "Tremtinų Kalėdos". Vaišinsimės atsineštinėmis vairėmis.

LPKTS Kauno sk. narius kviečiame apsilankytis mūsų būstiniuje (Laisvės al. 39, II a., 3 kab., darbo dienomis 11–16 val. Tel. (8-37) 323197). Pasitikslinsite, ar sumokėjote nario mokesčių, sužinosite daugiau informacijos, gausite kvietimus į Kalėdų eglutę vaikams.

Laukiame jūsų.

LPKTS Kauno skyrius

Atsiliepkite!

2006 m. numatoma sudaryti ir 2007 m. pradžioje išleisti albumą – knygą apie Norilsko lageriuose Norillage ir Gorlage kalėjusių lietuvių. Siame leidinyje būtų pateikta informacija apie Norilsko lagerių istorinę raidą, trumpos juose kalintų žmonių gyvenimo istorijos, jų atsiminimų fragmentai. Leidinį labai pajavairintų ir Jūsų turimos lagerjė darytos nuotraukos.

Trumpus gyvenimo aprašymus (kuriuose prašome nurodyti, už ką pakliuvote į lagerį, kuriais metais ir kokiuose lagpunktuose kalėjote), dabartines savo nuotraukas, turimas nuotraukas iš lagerių ar tremties, atskirus epizodus iš tų dienų įvykių, kartu kalėjusių tautiečių pavardes, kurias prisimene, siūskite adresu: Evaldui Gelumbauskui, LGRTC, Didžioji g. 17, LT-01128.

Iniciatyvinė grupė: Bronius Zlatkus, Joana Mureikienė, Irena Smetonienė, Evaldas Gelumbauskas

TREMINTINYS

SL 289

Redaktorė - Audronė Kaminskienė
Red. padėjėja - Aušra Šuopytė

Musų adresas: Laisvės al. 39, LT-44309 Kaunas, tel. 323204, faksas 323214, el.paštas: tremtinys@takas.lt LPKTS puslapis interne: <http://www.lpkts.lt>

Spausdino AB "Aušros" spaustuvė, Vytauto pr.25, Kaunas. Ofsetinė spauda 2 sp. lankai. Tiražas 4025. Užs. Nr.1771
Rankraščiai negrąžinami. Autoriaus nuomonė nebūtinai sutampa su redakcijos nuomone.

Kaina
1,20 Lt